

κόκκους. Ἐσχον ἤδη τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσω ὅτι οἱ βυζαντινοὶ καλλιτέχναι τοῦ Ι' αἰῶνος διέπρεπον εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν ζώων. Ἐπὶ σειρᾶς ὅλης μολυβδοδούλλων, ἀνηκόντων εἰς στρατιωτικοὺς ἀρχηγούς τῆς ἐποχῆς ταύτης, παρατηροῦνται ἰδιαιτέρως παραστάσεις ἀγρίων ζώων, ὧν ἡ πιστότης, ἡ χάρις καὶ ἡ καλλονὴ τῆς ἐπεξεργασίας εἶναι σπουδαιόταται. Ἀδύνατος ἀποβαίνει ἐφεξῆς ἡ ὑποστήριξις τῆς γνώμης, καθ' ἣν οἱ βυζαντινοὶ καλλιτέχναι τοῦ καλοῦ αἰῶνος ἠγνόουν τὴν τέχνην τοῦ ἐμβάλλειν ζῶν εἰς τὰς συνθέσεις αὐτῶν.

Ὁ Linas διὰ μακρῶν ἐρμηνεύει τὴν θεμελιώδη ιδέαν τοῦ κεντρικοῦ τούτου πίνακος, ὃς κατ' αὐτὸν παριστάνει τὸν θρίαμβον τοῦ σταυροῦ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἐδέμ, καταλήγει δὲ εἰς τὴν ἐξῆς συμπεράσματα, ἅπερ κατὰ λέξιν παρατίθενται ὁ κ. Σλούμπεργερ: «Ἀνὼ ὁ τεχνίτης τοῦ τριπτύχου παριστάνει τὸ στερέωμα διὰ-στερον· κάτω ζῶα, δένδρα καὶ φυτὰ ὑδροχαρῆ, ὑπονοοῦντα τὴν ὑπαρξιν ἱερῶν ποταμῶν. Τοιοῦτο σύνολον χαρακτηρίζει τὴν Ἐδέμ ἐπαρκέστερον ἢ ὥστε νὰ ἐπιτρέπηται πλάνη. Ἡ παρούσα διὰ τῶν κεκλιμένων κυπαρίσδων εἶναι δυσχερεστέρα πρὸς ἀκριβοῦς ἐρμηνείαν. Παριστάνουσι τὰ δύο τῆς παραδόσεως δένδρα τοῦ παραδείσου, τὸ δένδρον τῆς ζωῆς μετὰ τῆς πολυδότρου ἀμπέλου καὶ τὸ δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πονηροῦ μετὰ τοῦ κιδοῦ καὶ τῶν μὴ ἐδωδίων τῷ ἀνθρώπῳ κόκκων αὐτοῦ, τεταγμένων τοῦ μὲν ἀγαθοῦ δεξιᾷ, τοῦ δὲ πονηροῦ ἀριστερᾷ. Τοῦτο εἶναι δυσχερὲς νὰ ὀρίσῃ τις μετὰ θετικότητος». Σημειώ-τέον ὅτι ὁ τύπος οὗτος τῶν κυπαρίσδων, κλινουσῶν τὴν κορυφὴν αὐτῶν πρὸς τὸν Χριστόν, αὐτοπροσώπως παριστανόμενον ἢ ἀντικαθιστάμενον ὅτε μὲν ὑπὸ τοῦ σταυροῦ, ὅτε δὲ ὑπὸ λαμπάδος ἀνημμένης, ἀνευρίσκεται πολὺ ἀκριβὲς ἐπὶ τῶν παντὸς εἶδους βυζαντινῶν μνημείων, ὅτι δὲ ἡ κυπαρίσδος καὶ ἐν γένει τὰ ἀειθαλῆ παριστάνουσι συμβολικῶς τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Περὶ τοῦ ἐν λόγῳ τριπτύχου προσθετόν καὶ τὰς ἐπομένους πληροφορίες. Τοῦτο ἀρχῇθεν δὲν ἦτο τοιοῦτον, οἷον σήμερον παρίσταται ἢν κεκρωσμένον καὶ δι' ἐρυθρῶν γραμμῶν κεκρωσμένον, τῆς διακοσμήσεως δὲ ταύτης ἔχνη ἔτι σώζονται. Αἱ τῶν ἀγίων φωτεῖναι στεφάναι ἦσαν μεμιγνόμεναι, τὸ αὐτὸ χρῶμα δὲ ἐπλήρου τὴν κοιλώματα τῶν κεκαρωμένων χαρακτῆρων. Ἀφ' ἐτέρου πάντα τὰ ἀνάγλυφα, ἐκτὸς μόνων τῶν γυμνῶν αὐτῶν, ἦσαν κεκρωσμένα. Ἡ ἐξαφάνις αὕτη τῆς κρωσώσεως καὶ ἡ ἐλλείψις δύο ἀσημάντων ράβδων ἀποτελοῦσι τὴν μόνην σχεδὸν φθορὰν, ἣν διὰ τῶν αἰώνων ὑπέστη τὸ ἐλεφάντινον τοῦτο ἀριστούργημα. Τὸ τρίπτυχον Ἀρμπαδίλ εἶναι προῖον τῆς καλλιστῆς ἐποχῆς τῆς βυζαντινῆς τέχνης, ἀναμφιδόλως δὲ ἐγλύφη περὶ τὸ δεῦτερον ἡμῖς τοῦ Ι' αἰῶνος. Ὁ Linas λέγει καὶ ὁ κ. Σλούμπεργερ συμφωνεῖ αὐτῷ ὅτι ἀρκεῖ νὰ παραβάλλῃ τις τὸ ἔργον τοῦτο πρὸς τὴν διάσημον λειψανοθήκην τοῦ τιμίου σταυροῦ, τὴν διατηρουμένην ἐν τῷ μνηστροφικῷ ναφ τῆς Λιμβούργης, οὗ ἡ χρονολογία εἶναι θετική, ὥς καὶ πρὸς τὰς θαυμαστάς μικρογραφίας τοῦ χειρογράφου τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων, χρονολογούμενου ἀπὸ τοῦ 964, ἵνα πεισθῇ ὅτι τὰ μνημεῖα ταῦτα εἶναι σύγχρονα.

Τοιαύτη περίπου κατὰ τὸν Γουσταῦν Σλούμπεργερ ἡ νέα αὕτη πολῦτιμος κτῆσις τοῦ μουσείου τοῦ Λούβρου.

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Οἰνόπνευμα καὶ τέϊον. (ἡ συγκριτικὴ αὐτῶν ἐνέργεια ἐπὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων.) — Ὁ κ. Κραπελὶν ἀνεκοινώσατο ἐν τῷ Συνεδρίῳ τοῦ Βερολίνου σειρὰν συγκριτικῶν πειραματικῶν πορισμάτων περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς χρήσεως τῶν δύο τούτων οὐσιῶν ἐπὶ τῶν συνήθων φυσικῶν ἀντιδράσεων. Κατ' αὐτὸν τὸ οἰνόπνευμα ἔλαττο τὰς ιδέας, ἀλλ' ἐνισχύει τὴν φωνητικὴν συνάφειαν τῶν λέξεων καὶ τὴν συνάφειαν τῶν ἀκουστικῶν ἐντυπώσεων: ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ εὐχερέστερον δύναται τις νὰ ἀποστηθίσῃ ἕνα λόγον, τούναντιονδὲ ἡ ἐργασία τῆς διανοίας εἰς τὴν ἐξέυρεσιν συνδέσμου τῶν ἰδεῶν σπουδαίως δυσχερεστέρα ἀποβαίνει. Ἡ μνημονικὴ δύναμις σπου-

δαίως ἐλαττοῦται. παρὰ τὴν ἐπιγενομένην αἴσθησιν ἐλαφρότητος ἐν τῷ βαδίσματι, ἣν ἀναζητοῦσιν οἱ πίνοντες καὶ ἦτις ἰδύνατο νὰ κα-ταστήσῃ πιστευτὴν τούναντιόν ὅτι ἐπὶ ἤλθεν ἀνάπτυξις τῆς δεξιότη-τος ἐν τῇ χρησιμοποίησει τῆς δυνάμεως ἐκείνης.

Τὸ τέϊον ὑποβοηθεῖ τὴν τῶν ἰδεῶν συνάφειαν καὶ τὴν διανοητι-κὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ δυσχερῇ καθίστηται τὴν ἐν τῇ ἀκοῇ συνάφειαν τῶν λέξεων.

Στρατάρχαι: (ἡ ἡλικία αὐτῶν). — Γερμανικὴ στρατιωτικὴ ἐφη-μερίς ἐξήταζεν ἐσχάτως ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ Μόλτκε τὸ ζήτημα ἐν τίνι ἡλικίᾳ ὁ στρατηγὸς ἐπιτυγχάνει τῆς ἀναπτύξεως τῶν δυνάμεων αὐτοῦ καὶ ἐπεθεώρησε πάντας τοὺς μεγάλους στρατηγοὺς τῆς ἱστορίας.

Διὰ τὰς πλητιστέρας πρὸς ἡμᾶς ἐποχὰς ὁ γράφων παρέσχε τὰς ἐξῆς πληροφορίες.

Ὁ Βαλλενστάϊν ἤρξατο ἐν ἡλικίᾳ 49 ἐτῶν τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ σταδίου ὡς ἀρχιστρατήγου. Ὁ Τίλλε ἦγε τὸ 60ον ἔτος κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου. Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Γουσταῦς Ἀδόλφος ἦγε τὸ 36ον ἔτος τῆς ἡλικίας ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου τσαύτας ἤρατο νίκας.

Ὁ Βερνάρδος, δούξ τῆς Βαϊμάρης ὅστις ἐξηκολούθησε καὶ ἐκέ-ρισε τὴν ἐν Λούτζεν μάχην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γουσταῦς Ἀδόλ-φου, ἦγε μόλις τὸ 29ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

Ὁ Τόρτενσων κατέστη ἐν ἡλικίᾳ 38 ἐτῶν ἀρχηγὸς τοῦ σουηδι-κοῦ στρατοῦ.

Ὁ στρατάρχης Φουέντες, ὁ ἀντίπαλος τοῦ δουκὸς τοῦ Ἑγκιέν, ἦν γέρων 82 ἐτῶν. Ὁ Τουρέννος ἦγε τὸ 63ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὅτε ἀνέλαβε τὴν λαμπρὰν ἐκστρατεῖαν ἐναντίον τοῦ δουκὸς τῆς Λοθαριγγίας· ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Κονδὲ ἤρατο ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν τὴν πρῶ-την αὐτοῦ νίκην ἐν Ροκρουά.

Ὁ Μοντεκούκολι ἦγεν ἤδη τὸ 56ον ἔτος τῆς ἡλικίας ὅτε ἐνίκησε τοὺς ὀθωμανοὺς παρὰ τὸν Ἄγ. Γουάρδον. Ὁ Φρειδερίκος Γουλιέλμος, ὁ μέγας ἐκλέκτωρ, ἐνίκησεν ἐν ἡλικίᾳ 55 ἐτῶν τοὺς Σουηδοὺς παρὰ τὸ Φέρμπελλιν· ὁ στρατάρχης αὐτοῦ Φέρφλιγγερ ἦγε τὸ 69ον ἔτος τῆς ἡλικίας.

Ὁ δούξ τοῦ Λουξεμβούργου, στρατάρχης Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἐνί-κησεν ἐν ἡλικίᾳ 49 ἐτῶν τὴν πρίγκηπα τῆς Ὁράγγης. Στάρεμπεργ ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Βιέννης, ἦγε τότε τὸ 45ον τῆς ἡλικίας. Ὁ πρίγ-κηψ τῆς Σαβοῖας Εὐγένιος, ἤρατο τὴν νίκην τῆς Ζέντας ἐν ἡλικίᾳ 34 ἐτῶν. Ὁ Μαυρμπόροου, ὁ σύγχρονος αὐτοῦ, ἦγε τὸ 50ον ἔτος τῆς ἡλικίας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάρολος ὁ ΙΒ', μόλις ἦγε τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας ὅτε ἤρατο τὴν νίκην τῆς Νάρβας. Ὁ στρατάρχης Δαβι-λάρ ἦν νικηφόρος ἐν τῷ 49ῳ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ· ἡ ἐπιτυχία ἐγ-κατέλειπεν αὐτὸν κατὰ τὸ 56ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἐν ἡλικίᾳ 81 ἐτῶν ἐνδόξως ἐπεράτωσεν ἐκστρατεῖαν.

Φρειδερίκος ὁ μέγας ἤρξατο τοῦ στρατηγικοῦ αὐτοῦ σταδίου ἐν ἡλικίᾳ 28 ἐτῶν. Ὁ Ναπολεὼν ἦγε τὸ 27ον ἔτος κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ πολέμου· ἡ ἡλικία τῶν μεγαλειτέρων αὐτοῦ στρατηγῶν ἐποίκιλλε μεταξὺ 30 καὶ 40 ἐτῶν. Ἐν τοῖς πολεμίοις αὐτοῦ ὑπῆρχον καὶ γέροντες. Ὁ νεώτερος καὶ ὁ ἱκανώτερος ἦγε μόνον τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας. ὅτε ἤρατο τὴν πρώτην νίκην ἐναντίον τοῦ Μορώ. Ὁ Οὐέλιγκτωϊν ἀνέλαβεν ἐν ἡλικίᾳ 39 ἐτῶν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἐν Ἰσπα-νίᾳ στρατοῦ. Ὁ Βλοῦγερ ἦν γέρων 71 ἐτῶν ὅτε ἤρατο τὰς ἐν Λούτζεν καὶ Βζούτζεν νίκας. Ὁ Ραδέτςκις, ὁ αὐστριακὸς στρατάρχης, ἐνί-κησεν ἐν ἡλικίᾳ 83 ἐτῶν τοὺς ἰταλικοὺς στρατοὺς ὁ ἀρχιδούξ Ἀλ-βέρτος ἦγε τὸ 49ον ἔτος τῆς ἡλικίας ὅτε ἤρατο τὴν ἐν Κουστότς μάχην.

Ὁ πρίγκηψ Φρειδερίκος Κάρολος τῆς Πρωσίας ἤρατο τὴν πρώτην αὐτοῦ νίκην ἐν ἡλικίᾳ 38 ἐτῶν· ὁ αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος ἦγε τὸ 35 ἔτος ὅτε ἀπεφάσισε τὴν τύχην τῆς ἐν Σαδόβη μάχης. Ὁ Μόλτκε ἦγε τὸ 39ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὅτε διετύχην τὴν πρώτην αὐτοῦ μάχην, ἦτις ὑπῆρξεν ἀτυχής· τῶν νικῶν ἤρξατο ἐν ἡλικίᾳ 66 ἐτῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅτι στρατηγὸς τις δύναται νὰ νικήσῃ ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ.

Διατριβὴ σπουδαστρίας ἐν Καμβριδίᾳ. — Ἐν ἐπιστολῇ νεαρῆς ἀμερικανίδος, φοιτητρίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καμβριδίας, ὑπάρχον ἀρκετὰ περιέργου λεπτομέρειαι περὶ τοῦ βίου, ὃν διήγουσιν ἐν γυμνασίῳ, ἰδρυμένῳ δι' αὐτάς, αἱ ἱκανῶς πολυάριθμοι ἤδη φοιτήτριαι τοῦ πανεπιστημίου τούτου.

« Ὁ κώδων δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἐγέρσεως τῇ 7 1/2 ὥρᾳ. Τῇ 8ῃ ὥρᾳ εἰρικόμμεθα πᾶσαι ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ διὰ τὴν ἐσθινὴν προεὐχὴν κατ' αὐτὴν παρίστανται καὶ οἱ ἰηρέται. Μένοντες ὀρθαί, κατὰ τὴν σιγὴν ὅμως τῆς προσευχῆς γονυπετοῦμεν πάραυτα, ἀθροῦς στρεφόμεναι πρὸς τὴν ἀναγινώσκουσαν. Ὡς πρὸς τοὺς θεράποντας, οὗτοι στρέφονται πάντοτε πρὸς τὸν τοῖρον. Εἴτα ἐπέρχεται τὸ πρόγευμα. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἰπῶ ὅμιν πῶς γίνεται τοῦτο. Ἐν ἐνὶ τῶν ἄκρων τῆς αἰθούσης παρατίθεται εἰρεῖα τράπεζα φέρουσα ἄρτους, τρέχουσαι πρὸς ταύτην κόπτοντες ἀνὰ ἑν τεμάχιον, μεθ' ὃ ἀναζητοῦμεν τεμάχιον χειρομηρίου, ἢ ὡς ἢ σαρδέλλας· λάβετε ὑπὸ σπουδαίαν ἔσπιν τὰ « ἦ » ταῦτα, διότι οὐδέποτε τολμῶμεν νὰ λάβωμεν δύο ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν ὁμοῦ. Τὸ τοιοῦτο διαταγὴν θὰ ἐνεποιεῖ ἐντόπιον. Ἐρχομεν πρὸς τοὺς τοῖτους σαρκαρῶν βραστόν, ἰδύσματα, τέτον καὶ καφέ. Ὅταν προκηθεύωμεν οὕτως ἔχοντο τὸ ὁποῖον θέλομεν καθήμεθα ἐν μιᾷ τῶν μικρῶν τραπέζων, αἵτινες κοσμοῦσι τὴν αἰθούσαν καὶ τρώομεν ἐν σιγῇ. Μόλις ἀνταλλάσσομεν μίαν « καλὴν ἡμέραν » ἢ ἐν νεύματι τῆς κεφαλῆς. Ἄφ' ἧς σιγῆς κατερχόμεθα τῶν θαλάμων ἡμῶν. Τοῦτο φαίνεται συμβαίνει κατὰ τὴν ἐξῆς ἀρχήν, ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις τοῖτοις πανεπιστημίοις, ὅπου δικτελοῦμεν ἐν διαρκεί συνεπαφῇ μετὰ τῶν συμμαθητῶν ἡμῶν, παράχρησις τῆς ἐνεργείας θὰ ἦτο τὸ ἐπιδοθῆναι εἰς διαρκεῖς φιλοφρονήσεις καὶ φλυαρίας.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐξερχόμεθα εἰς τὸν κήπον. Ὁ ἐν ὑπαίθρῳ βίος, ὡς γινώσκετε, καταναλίσκει μέγα μέρος τῆς διημερεύσεως ἐν Ἀγγλίᾳ. Καὶ αὐτόθι ὅμως τηροῦμεν σιγὴν. Ἄν ἔλῃτε στενωτάτην τινὰ φίλην συμπεριδιαβάξετε ἴσως μετ' αὐτῆς· ἀλλ' οὐχὶ σύνηδες τοῦτο.

Τῇ 9ῃ ὥρᾳ μεταβαίνομεν εἰς τοὺς θαλάμους ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν, μᾶλλον ὅτι οὐδεὶς νόμος ἐπιβάλλει τοιαύτην ὑποχρέωσιν.

Τὴν 1ην ὥραν παρατίθεται τὸ γεῦμα, συνιστάμενον συνήθως ἐκ ζωμοῦ, κρέατος, γεωμήλων, πλακουντίων καὶ πουδύγκας. Μετὰ τὸ γεῦμα τοῦτο ἐπέρχεται ἀναψυχὴ διὰ περιπάτου, παιγνιδίων ἐν τῇ παιδιᾷ καὶ γυμνάσεως διὰ μονόζυλων. Τὴν ἐν τοῖς μονόζυλοις γύμνασιν εἶρον λίαν θελκτικὴν· ἀλλ' ὅπως διαφέρουσιν οἱ Ἀγγλοὶ τῶν ἡμετέρων συμπατριωτῶν. Μολονότι αἱ νεαραὶ κόραι, αἱ ἐν τῷ διὰ μονόζυλων γυμνάσματι ἐνασχολούμεναι, πολλάκις ἐντυγχάνουσι σπουδατικαῖς ἐν τῷ αὐτῷ ἐπίσης γυμνάσματι ἐνασχολούμενοι, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον συμβαίνει ὅπως νὰ ὁμοιάξῃ καὶ πόρρωθεν ἔστω πρὸς τὸ ἑρωτοτροπεῖν. Ἀπαξ ὅμως, προκειμένου νὰ μετὰσχῃ ἐκδρομῆς διὰ μονόζυλου μετ' ἄλλων σπουδαστριῶν, ἐδέχθη νὰ μεταγίγῃ τὸ ἡμέτερον μονόζυλον μέχρι τινὸς ἀποστάσεως. Ὁμιλος σπουδαστῶν περὶ ἡμέραν ἡμῶν· οὗτοι, σπεύσαντες, ἔλαβον τὸ ἡμέτερον μονόζυλον, μετήγαγον αὐτὸ εἰς τὸ παθούμενον μέρος καὶ ἀπεσύρθησαν ἀποχαιρετίσαντες μόνον διὰ τῶν πιλιδίων αἰσίων. Οὐδὲ λέξις ἀπηγγέλη· οὐδὲ βλέμμα ἀντηλλάγη ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν καὶ τῶν σπουδαστριῶν. Τὸ διέβημα αὐτῶν ἦν ἀπλὴ πρᾶξις συσχολαστῶν. Πιστεύετε ὅτι ἐν Ἀμερικῇ ἐν παραπλησίᾳ συναντήσῃ ὁμίλου σπουδαστῶν μεθ' ὁμίλου φοιτητριῶν τὰ ἀρχαῖα θὰ παρήρχοντο ἢ ἠδύνατο νὰ παρέλθωσιν οὕτως;

Μετὰ τὰ πρὸς ἀναψυχὴν γυμνάσματα ἐπιστρέφοντες εἰς τοὺς θαλάμους ἡμῶν μέχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου, ὅπου παρατίθεται τῇ 7 1/2 τῆς ἐσπέρας· ἐν τούτῳ ὅμως ἐπικρατεῖ πολλὴ λεπτότης καὶ τάξις. Αἱ τοῦτου μετέχουσαι ὀρεῖται νὰ ἔχωσιν εὐπρεπῇ τὴν περιβολὴν καὶ τὸ θαράκιον ἐν ἡμισελήνῳ ἔσθῃν κεκομμένον· ἀριπρεπὲς δὲ θεωρεῖται τὸ κοσμεῖν τὴν ἐσθῆτα διὰ πολλῶν τριχάπτων. Ἡ συνδιάλεξις δέον νὰ περιστρέφεται περὶ ζητήματα οὐχὶ σοφικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐπὶ οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται τὸ διαλέγεσθαι περὶ τῶν εἰς τὸν ἐν τῇ σχολῇ βίον ἀφορώντων.

Μετὰ τὸ δείπνον σπουδάζομεν μέχρι τῶν 10 ὥρῶν κατόπιν λαμβάνομεν κακίον. Κατόπιν ἐκίστου γεύματος προσφέρεται καφφές ἢ τέϊον

ἐν τοῖς θαλάμοις· τὸ κακίον ὅμως προσφέρεται μετὰ τῆς 10 καὶ 11 μ. μ. Τὰ κακία ταῦτα ὅμως προσφέρονται συνήθως εἰς πολλὰς φοιτητρίας ἀπὸ κοινοῦ. Τὸ κακίον παρασκευάζεται ἐν αὐτῇ τῇ θαλάμῳ τῆς προσφερούσης τοῦτο φοιτητρίας συνοδεύεται δὲ ὑπὸ βουτυρούχων ἀρτίσκων, πλακούντων κλπ. Εἰς τὰς ἐσπερίδας, οὕτως εἰπεῖν, ταύτας μεγάλῃ ἀποδίδεται σπουδαιότης διότι θεωροῦνται ὡς ἀρμοδιώταται εἰς τὸ διδάσκειν τὰς νεαρὰς κόρας τίνι τρόπῳ δύνανται νὰ ὑποδέχονται μετ' ἀπλότητος ἄμα καὶ μεγαλοπρεπείας.

Τολμηρὰ μὲν θὰ ἦτο ἴσως ἡ ἐξῆς κρίσις ἀλλὰ τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἐπιτολῆς φαίνεται τεκμηριῶν λίαν σαφῶς ὅτι ἡ γράψασα εἶχεν ἰδίᾳ ὑπ' ὅψιν τὸ

Far la vita dello studente

Mangiar, bere, e far niente

ὡς λέγουσιν οἱ Ἴταλοι· ἄγειν βίον σπουδαστοῦ, ὅστις συνίσταται ἐν τῷ τρώγειν, πίνειν καὶ πράττειν οὐδέν.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Γερμανίας. — Τὴν 1ην περελθόντος Δεκεμβρίου ἐγένετο ἡ ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ καθ' ἅπαν τὸ γερμανικὸν κράτος. Ἡ Γερμανία ἠρίθμει τότε 49,422,928 κατοίκους. Κατὰ τὰ πέντε ἔτη, ἅτινα περῆλθον ἀπὸ τῆς προτελευταίας ἀπογραφῆς (1885) καὶ τῆς τοῦ δεκεμβρίου τοῦ 1890, ὁ πληθυσμὸς ἠῤῥησε κατὰ 2,665,138 ἄτομα, ἤτοι κατὰ 503000 κατ' ἔτος κατὰ μέσον ὄρον.

Ἡ Πρωσία ἔχει 29,959,388 κατοίκους, ἡ Βαυαρία 5,589,382, ἡ Σαξωνία 3,500,513, ἡ Βυρτεμβέργη 2,035,443, τὸ μέγα δουκάτον τῆς Βάδης 1,656,817 καὶ ἡ Ἀλσατία-Λοθαρηγγία 1,603,987.

Ο ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΑΣΣΑΝΕΙΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Τὸ κορδόνι. — Ἡ Πολυξένη, θεραπαινὶς πλουσίου ὁμογενοῦς, διαμένοντος ἐν Φαλήρῳ κατὰ τὸ θέρος, ἔρᾳται τοῦ Φιλοποίμενος· μὴ δυνήθεϊσα ὅμως νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἄνθους Μαργαρίτας, προτείνει τῷ ἑραστῇ τὴν λύσιν τοῦ ἀκολούθου αἰνίγματος·

Θὰ πᾶς ὅτὸν ἐλαιῶνα κάτω, κι' ἀπὸ 'κεῖ
θὰ ξερριζώσης, Φιλοποίμην, μιὰ ἐλῆα·
ὄχι μὲ ξύλο ὅμως ἢ μὲ σίδηρο,
θὰ τὴν τραβήξης μ' ἐργαλεῖο μαλακό,
μὲ ἓνα πραγματάκι, ποῦ μὲ τὸ σχοινὶ
ὁμοιάζει, ἀλλὰ δὲν εἶναι σχοινί· ἀλλῶς
τὸ λέν. Εἶν' ἓνα πραγματάκι, ποῦ λυγρὸ
καὶ κουλουριάζεται. Οἱ ἀξιωματικοὶ
μ' αὐτὸ στολίζουνται. Καὶ ὅτ' αὐτὸ ποδήματα
τὸ βάθουν οἱ τσαγγάρηδες πολλαῖς φοραῖς.

Ὁ πτωχὸς Φιλοποίμην, μὴ κατορθὼν νὰ εἴρῃ τὴν λύσιν, στενωχεῖται, ἀλλὰ λήει τὸ αἰνίγμα ὁ ἀνθοπώλης Γέρο-Νικόλας. Οὗτος, καύσας τὸ σαρούχιον, καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν τοὺς Μπαλωματῆδες, οἵτινες, πλεξάντες διὰ σχοινίων κορδόνιον, ὁρμῶσι μετὰ τοῦ Φιλοποίμενος καὶ τοῦ Γέρο-Νικόλα εἰς τὸν ἐλαιῶνα, ἀλλ' οὗτος φρουρεῖται ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τῆς Ἐλεῆας. Ἐντεῦθεν προκαλεῖται δεινὸς ἀγὼν, καθ' ὃν οἱ Ποσαπέρνηδες, καλῶς ὠπλισμένοι, τρέπουσιν εἰς φυγὴν τοὺς Μπαλωματῆδες, οὗτοι ὅμως, μεταπεμφάμενοι ἐκ Πειραιῶς ἐπικούρους τοὺς ὁμοτέχνους, νικῶσι τοὺς ἀντιπάλους, εἰς οὓς ἐπιβάλλουσι κωμικοὺς ὄρους εἰρήνης. Οὕτως ἡ ἐλαία ἐκρίζεται ὑπὸ τῶν Μπαλωματῆδων, ὁ δὲ Φιλοποίμην λαμβάνει εἰς γάμον τὴν Πολυξένην.

Ὁ ποιητὴς ὀνομάζει τὸ ἔργον αὐτοῦ κωμωδίαν, ἀλλὰ πράγματι, λέγει ἡ κρίσις, εἶναι μῦθος, ἅτε ἐστερημένος πάσης πλοκῆς· πολλαχοῦ ἐπιδεικνύει εὐφυΐαν. Τὰ ἄσματα αὐτοῦ εἶναι ἐπιτυχῇ πως. Ὁ ποιητὴς φαίνεται λόγιος, πολλάκις μὲν ἐπ' ἀγαθῷ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ κακῷ· τὰς ἰδέας αὐτοῦ ζητεῖ νὰ στηρίξῃ ἐπὶ χωρίων τοῦ Θεοκρίτου. Ἀλλ' εἶναι γνώστης τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, ἣν καὶ ἀπομιμείται. Ὁ καθ' ἡμᾶς